

BAZAAR

ART

Claire Tabouret,
Eve in the stairs, 2019

LUCRARE DE ARTĂ: CLAIRE TABOURET, *EVE IN THE STAIRS*, 2019, ACRILIC PE PĂNZĂ, 200 X 135 CM. PRIN AMABILITATEA ARTISTEI, FOTO: © MARTEN ELDER

CEEAE CE NE LEAGĂ

Prietenie. Comunitate. Intimitate. BAZAAR a stat de vorbă cu trei artiste care explorează aceste interacțiuni umane fundamentale, prin lentila unor personaje feminine.

CLAIRE TABOURET

De la o expoziție de grup la Palazzo Grassi (Veneția, 2014) și una în duo cu Yoko Ono la Villa Médicis (Roma, 2017), la solo show-uri în galeriile Almine Rech (Paris și Londra) și Perrotin (Hong Kong și Seoul) în ultimii doi ani, Claire Tabouret și-a confirmat renumele de revelație a picturii figurative din noua generație. Dacă lucrările ei mai vechi – peisaje nocturne, scene cu corpuri încheștate în confruntări, portrete de grup, inclusiv ale unor femei unite printr-o solidaritate puternică – porneau de la fotografiile cu necunoscuți, găsite pe Internet sau în arhive, picturile recente au ca protagoniști apropiați de-ai săi. Personajul din *Eve in the stairs*, de pildă, este cea mai bună prietenă a artistei. Născută în Franța în 1981 și stabilită la Los Angeles, Claire Tabouret are un fel aparte de a-și privi și picta subiecții, cu tandrețe și empatie. Și pentru că relația sa cu o persoană, prieten sau rudă, se asociază în mintea ei cu o anumită lumină și o anumită strălucire, în picturi suprapune tonuri de pământ și ocru peste surprinzătoare culori fluorescente pentru a evoca această lumină din memoria sa – un indiciu că portretele sunt în aceeași măsură o reprezentare a subiectului și o incursiune în mintea artistei.

HARPER'S BAZAAR: Pentru portretele tale recente ți-ai îndreptat privirea înspre oameni din viața ta în loc să folosești ca punct de plecare fotografiile cu străini, găsite prin diverse surse. Ce a determinat această schimbare?

CLAIRE TABOURET: Îmi place s-o citez pe Agnes Martin: „Există două direcții fără sfârșit. Înăuntru și în afară”. Cred că o lungă perioadă am explorat direcția „înăuntru”, prin amintiri, prin sentimente, pictând oameni pentru a încerca să exprim situații autobiografice. Recent am simțit impulsul să mă deschid înspre „în afară”, să pictez „oameni reali”, să-mi pictez prietenii și familia. Să las viața să intre în atelierul meu și în lucrările mele.

H.B.: Și atunci cine-i Eve din *Eve in the stairs*?

C.T.: Eve este prietena mea cea mai bună. Ne-am cunoscut în 2001, la Paris. Este foarte frumoasă. Cu mult timp în urmă mi-a arătat o fotografie cu ea la 16 sau 17 ani. Mi-a rămas întipărită în minte imaginea toți acești ani, iar în 2019, când lucram la noi portrete pentru o expoziție personală, am rugat-o să-mi arate din nou fotografia ca s-o pictez după ea.

H.B.: Pentru mine, unul dintre lucrurile cele mai captivante din

acest portret este îmbrăcămintea personajului. Care a fost sursa de inspirație?

C.T.: Îmbrăcămintea mi-a plăcut cel mai mult în fotografia cu Eve, când am văzut-o prima oară. Purta o fustă lungă dintr-un material strălucitor, cu multe straturi. Fotografia era alb-negru și, așa cum povesteam, fusese făcută înainte s-o cunosc pe Eve, prin urmare, toate culorile sunt rodul imaginației mele. Eve este un spirit liber, poți să-ți dai seama de asta din felul în care se uită înspre privitor, din faptul că poartă o fustă elegantă, dar nici un fel de încălțăminte, din urma vagă de sfidare de pe chipul ei.

H.B.: Cum anume ai pictat pielea? Știi că în general folosești mai multe straturi de culori foarte diferite.

C.T.: Întotdeauna îmi încep picturile cu un strat de culoare aprinsă, adesea e vorba chiar despre o nuanță neon. Această lumină va străluci de sub imaginea pe care o pictez apoi deasupra. Îmi place ideea că există o lumină sub piele. Are de-a face cu permanența unei amintiri,

”

Dacă trăiești în casă cu o pictură, îți dai seama la un moment dat că pe măsură ce tu te schimbi și evoluezi, perspectiva ta asupra portretului se schimbă și evoluează de asemenea.

“

cu relația specială pe care o ai cu timpul prin intermediul unei imagini pictate. E ca o lumină care nu se va stinge niciodată.

H.B.: Când faci un portret, te bazezi exclusiv pe observație sau e mai degrabă un amestec de observație și introspecție?

C.T.: E un mix de observație și propria mea interpretare, cu siguranță. Asta înseamnă și că felul în care îi pictez pe alții spune multe despre mine. Îmi place ideea că o pictură te privește în aceeași măsură în care tu o privești.

H.B.: Ai spus la un moment dat că „a picta pe cineva înseamnă a-ți păsa de acea persoană”. Crezi că trebuie să ai o abordare etică atunci când faci un portret?

C.T.: Da, chiar cred că „painting is caring”. Un alt motiv pentru care iubesc pictura este

că-mi permite să pictez pe cineva fără să-i fixeze identitatea. Pictura îmi dă timp și spațiu pentru subtilitate și mister. Este mai mult despre reprezentarea unei prezențe decât despre încercarea de a defini o identitate. Întotdeauna există ceva mișcător într-o pictură. Ceva misterios. Dar dacă trăiești în casă cu o pictură, îți dai seama la un moment dat că pe măsură ce tu te schimbi și evoluezi, perspectiva ta asupra portretului se schimbă și evoluează de asemenea. Portretele mele urmăresc această fluiditate.

Cea mai recentă expoziție personală a lui Claire Tabouret, Siblings, se desfășoară între mai și iulie la galeria Perrotin din Seoul.